

נולדתי בדרום סודן. נסעתי לכל מיני מקומות בעולם - מצרים, ישראל, חזרה לאפריקה לדרום סודן ועכשיו אני באוגנדה עם מלגה.

היום הראשון שלי בישראל היה קשה. לא ידעתי עברית וכולם מסביבי דיברו עברית. הלכתי שם לבית ספר, והיו לי שתי מורות שאהבתי: ליאור ופרידה. הן דאגו שאכיר את הילדים בכיתה ושאעשה חברים. אני זוכרת את שני ונועה, אבל אנחנו לא כל כך בקשר היום. גרתי בערד. אני זוכרת שהיה לי כיף בישראל. היה לי כיף בבית ספר ועם החברות. היו שם טיולים. אני מתגעגעת לצורת החיים שם - זה היה שונה. לא היינו חולים הרבה בישראל.

בישראל היו מעליבים אותנו הרבה פעמים. כושי במבה. כשהייתי חדשה זה היה מעליב אותי. אבל ברגע שהתחלתי לייצר חברים כבר לא נעלבתי.

ביום האחרון בישראל - ההורים שלי פשוט הודיעו לי שאנחנו עוזבים. לא הספקתי ללכת לבית הספר להיפרד. זה היה בערד ואז לקחו אותנו למטוסים. התרגשתי לעלות על מטוס, שמחתי.

בדרום סודן היה בסדר, אבל המזג אוויר היה מאוד קשה. היה כל כך חם. חליתי גם שם הרבה. כל המשפחה חלתה הרבה.

דוד שלי התחתן עם מישהי יהודייה והוא עדיין בישראל. הם אמרו לי שיש שעמותה שיכולה לשלם על הלימודים שלנו באוגנדה. אמא שלי באה איתנו. הרגשתי מוזר כי זה היה בשפה שאני לא מבינה במקום חדש לגמרי. לא הצלחתי כל כך ללמוד את השפה שלהם אבל אני מבינה את הבייסיק. על הלוח - ציירתי חצים למטה ומעלה. בישראל לא חליתי הרבה וגם אם כן היו תרופות. פה באפריקה אנחנו חולים הרבה ואנשים פה חולים ואז מתים. אני חולה כאן הרבה, הולכת למרפאה, אבל אז אני חולה שוב. אני מקבלת מלריה, טיפוס, זיהומי שתן. אני מרגישה שאני נהיית חולה כל כך הרבה ושלא תמיד הטיפול הרפואי עושה כל כך הרבה חוץ מלתמוך בי. זה גורם לי לעצבות. אני חושבת שאחרי הלימודים אני אלך ללמוד על תרופות ורפואה כי אני לא רוצה שאנשים יסבלו כמוני. אני חושבת שזה יכול להיות פה באוגנדה.

ההבדלים בין בתי הספר קשורים בשעות. אני קמה ב-4 בבוקר. בישראל הייתי מתחילה ב-8 והולכת באחת. פה אני מסיימת בארבע. אני מתמודדת עם הבית ספר פה, אני לא כל כך אוהבת את זה אבל אין לי ממש ברירה אחרת. אני לא מעדיפה להיות בדרום סודן כי יש שם מלחמה.

פליט זה משהו זר שהולך למדינה אחרת כי יש להם בעיות במדינה שלהם. אני מרגישה כמו פליטה. דרום סודן מלאה במלחמות. גם לא מתייחסים אלינו אותו דבר כמו לאנשים אחרים. יש פה הפרדה שאני מרגישה אפילו בבית ספר, המורים אפילו גורמים לי להרגיש שונה. אני כועסת על דרום סודן כי הם לא רוצים לפתח את המדינה שלהם, הם מתמקדים במלחמות שגורמות לאנשים לברוח. הם לא רוצים להתיישב. רוב הדרום סודנים בכלל לא במדינה שלהם. אם הייתי יכולה הייתי פשוט אומרת להם להפסיק עם המלחמות כדי לתת לנו לחזור למדינה שלנו ולפתח את המדינה שלנו.

בעוד עשר שנים אני בטח אהיה רופאה עובדת, אולי במרפאה או בבית חולים. אולי בדרום סודן. אולי תהיה לי מעבדה לנתח דברים רפואיים. אפשר לעשות את זה גם בלי לסיים בית ספר.